

Almanach žákovských prací

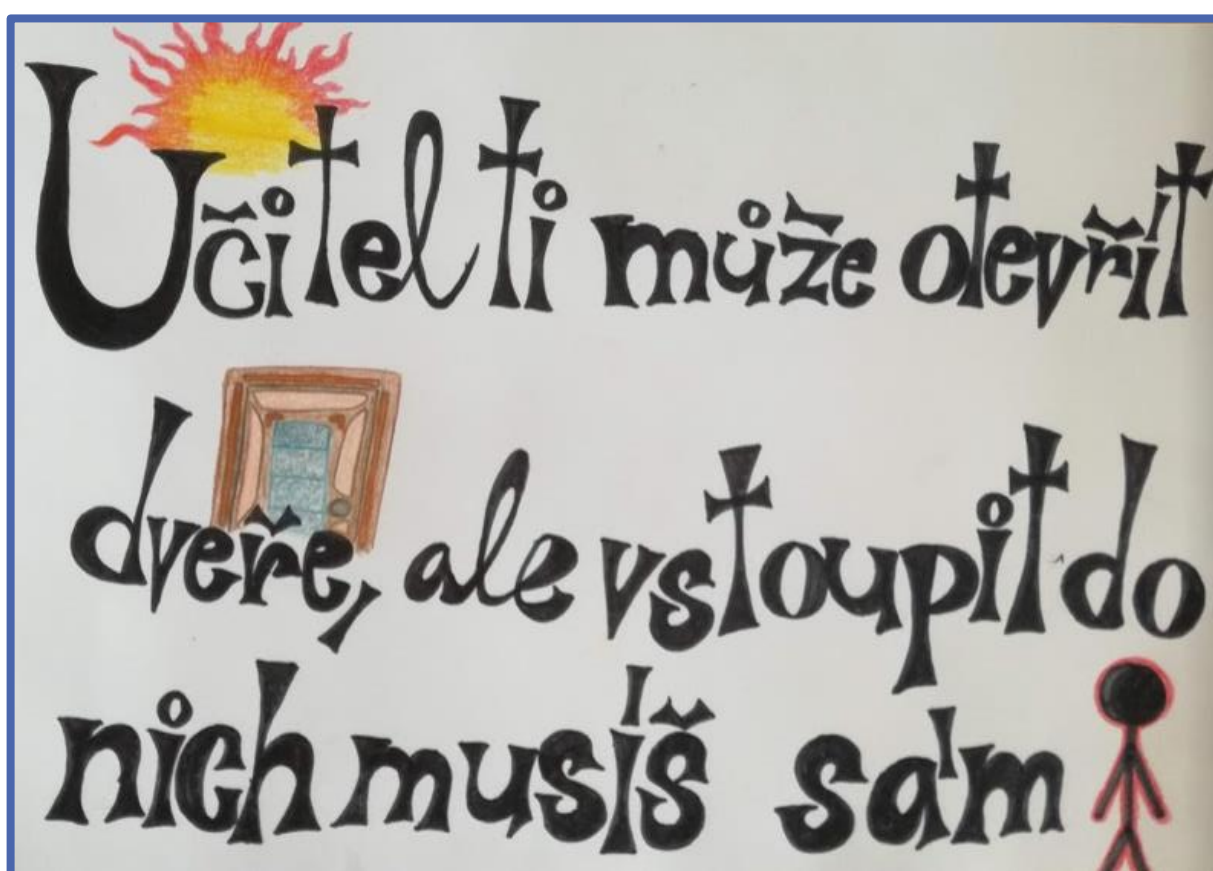
6.A, 7.B, 8.A, 8.B, 9.A

Obsah

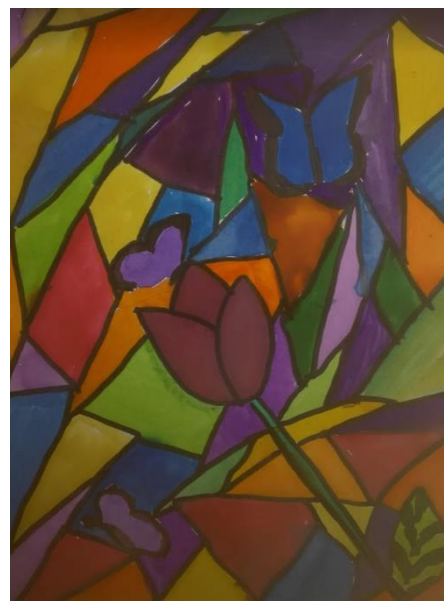
Obsah.....	1
Prales	3
Mise přežít	3
Vliv médií na mládež.....	4
Propast do duše	5
„Člověk, který nikdy nedělá chyby, je člověk, který nic nedělá.“	5
Lesní vodopád	6
Chybovat je lidské	6
Pod hladinou	6
Kouzla vody.....	7
V zimní pohádce	7
Procházka se psem	8
„Správně vidíme jen srdcem. Co je důležité, je očím neviditelné.“	8
Brána přírody	9
„Nad mraky je vždycky krásně, ale já nejsem letadlo	9
Rajský ostrov	9
Dobry vojak Šejk	10
Hermiona	10
Chtěla bych umět číst myšlenky?	11
Generační rozdíly	11
Vidět druhým do hlavy	12
Mr. Bean	12
Homer Simpson	13
Bezzubka.....	13
Popis čarodějnice Agáty	14
Milošaurus Rex	14
Jinýma očima	14
Jinýma očima 2	15
Báseň o ohni	16
Koronavirový akrostich	16
Koronavirový dopis.....	17
Dopis panu Koronavirovovi	17
Doba koronavirová	18

Hádanka Adélky Kerekaničové	18
Hádanka Andrejky Gotzové	18
Hádanka Adélky Truong	18
Kouzelná písňalka	19
Poděkování	20

Prales – Nikola Sládková, 7.B

...Uraza se zvedla a vyšla z vyhrátého pelíšku. Oklepala se a podívala se na svou spící sestru. Bylo ji smutno při tom pohledu. Přesně takhle se totiž se probudila, když je opustili rodiče. To už bylo ale dávno a teď musela zapomenout. Potichoučku vešla ven a nechala mladší sestru spát. Oslepilo ji zářivé svítící slunce a když se rozkoulala, viděla její oblíbený strom. Zase byla šťastná. Přihopsala a opřela o drsnou kůru akácie polštářky svých předních tlapek. Pomalu se začínala cítit silná a mrštná. Vyšplhala na právě rozkvétající akácii a rozhlédla se. Vyhoupala se až úplně nahoru a podívala se dolů. Teď jí pod nohama ležela celá širá zem. Zaostřila své ostřížší oči na ten nejvzdálenější strom na kraji pralesa, jejich domova. Zahlédla cvrlikajícího zvonka, jak si na tom stromě sedí. Právě k němu přilétal druhý kroutící se žížalou v zobáku. Oba byly zelenočervení, takže se v pralese skvěle skryli. Podívala se kolem sebe a hluboce se nadechla. Ucítla hada, tak se podívala, kterým směrem přichází pach, který jí štípal do nosu. Zahlédla ho na vysokých liánách, jak se plazí dolů. Zelené liány sahaly až na zem a byly na nich vidět malé trnky. Had lezl dolů ke své nic netušící kořisti. Zaslechla tiché našlapávání a podívala se napravo. Uviděla dvoubarevného dikobraza, jak si to šine svou obvyklou cestou.... Uraza se s trhnutím probudila ve svém doupěti. Vedle ní ležela její sestra a v klidu podřimovala. Žádný levhart tu nebyl. Ulevilo se jí, že to byl jen sen. *(práce zkrácena)*

Mise přežití – Šárka Huklivská, 7.B

Probudila jsem se v záchranném modulu, potopeném na dně oceánu. Nacházím se na cizí planetě Ocean. Tato planeta je jediná, na které člověk nikdy nepřežil tak dlouho, aby stihl vybudovat civilizaci.

Po vzpomínání jsem si oblékla neoprén a věci potřebné na dlouhé a hluboké ponory. Po rozhlédnutí okolo sebe jsem se cítila jako ve sci-fi filmu, kde mohou létat i velryby. Okolo modulu plavala hejna podivných mořských ryb. Na dně rostly neonově svítivé rostliny, které tomuto místu dodávaly magickou atmosféru. Vystoupila jsem z modulu a ucítla teplý proud vody.

Znenadání ke mně připlavala malá mořská rybička s dvěma velkými očmi. Měla jen zadní ploutev, ale plavala neskutečně rychle. Jsou tu spousty druhů ryb. Většina jich plave v hejnu. Dokonce tu jsou i takové ryby vypadající jako bumerang. Také tu vedle mě rostou různé korály, sasanky a mořské chaluhy. Mají neonové barvy a zajímavé tvary. Plavu dál do

širokého oceánu a vidím vedle sebe malé nežahavé medúzky. Toto ovšem byla ta hezká a mírumilovná část oceánu, protože po ponoru do 1km pod hladinou oceánu není skoro žádné světlo, a tudíž jako u nás na zemi tu loví větší, hrozivější a nebezpečnější tvorové. V tuhle chvíli slyším zvuk podobný velrybě. Po pár metrech, 500 m přede mnou vidím siluetu obrovského kytovce. Mám z toho podivný pocit a slyším i jiné zvuky, takový hluboký hrdelní zvuk podobný psímu vrčení, akorát tisíckrát hlasitější. Nic okolo sebe nevidím, protože je tma, ale jistě vím, že mě pronásleduje něco hroživě velkého a nebezpečného. Plavu směrem k siluetě kytovce a za mnou vidím lesknoucí se zuby. Jsou asi tak půl metru dlouhé. Doplavala jsem k jakési velké neonově svítivé napůl velrybě a napůl rejnokovi. Ty svítivé a velké zuby se ke mně rychle přibližovaly. Ta velká napůl velryba se otočila čelem ke mně a plula rychleji a rychleji. Ty velké zuby patřily mimozemskému žralokovi. Velryba a žralok se střetli. Já vyvázla bez zranění. Teď nadchází ta chvíle, kdy se snažím přežít.

Je to tu nádherné, jak fauna, tak flóra, ale číhá tu i mnoho nebezpečí.

Vliv médií na mládež – Tereza Truhlářová, 8.B

Toto téma jsem si vybrala, protože mi přijde, že vliv médií na mládež je dost zajímavé a zvědavé téma. Také mám s tímto tématem zkušenosti a přijde mi, že v této době se toto docela dost řeší, ale samozřejmě jenom v této době.

Kdybych se měla zaměřit jenom na televizi, mobily, notebooky a tak dále, řekla bych, že nás dost ovlivňují, ať v dobrém smyslu, nebo ve zlém. V tom dobrém si například můžeme objednávat věci online a nebo koukat na seriály a filmy. A kdybych se měla zaměřit jenom na samotný internet, tak je velmi užitečný, můžeme tam najít různé informace a také nám usnadňuje život. Na druhou stranu, internet je dost nebezpečná platforma, samozřejmě i Facebook, Instagram a tak dále. Můžeme se tam totiž setkat s kiberšikanou, pedofilií a obecně si musíme dávat pozor, co třeba fotíme za fotky, aby nebyly příliš soukromé. A co se týče reklam, tak ty jsou někdy hodně klamavé a pitomé, ale zároveň hodně chytlavé a těm se prostě nevyhneme.

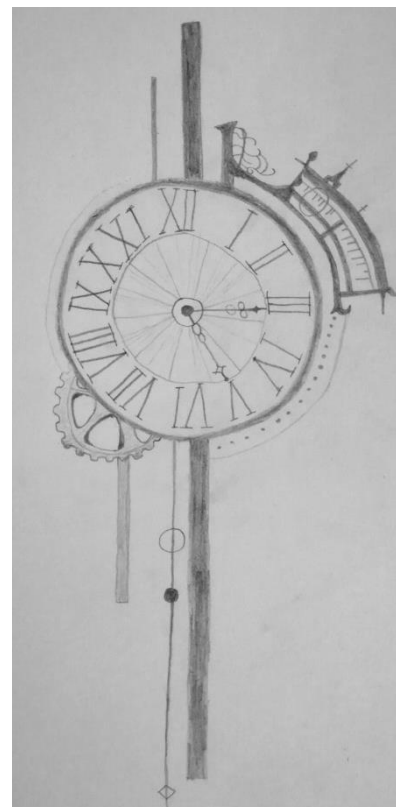
A co si o tom myslím? Myslím si, že celkově je toto téma velmi sporné, protože každý má na něj svůj názor. Samozřejmě, že většina starších lidí nemají toto moc rádi, protože internet je nový a všechno okolo se mění a i já sama o sobě zkouším být více venku a nebýt pořád doma, ale je to někdy velké pokušení, a proto si myslím, že média jsou někdy zároveň dobrá, ale na druhou stranu bychom se jimi neměli nechat unést, protože kdo ví, jak svět bude vypadat za pár let.

Propast do duše - Nikola Procházková, 9.A

Ocitám se někde hluboko ve svých myšlenkách. Jediné, co vím jistě je, že zde nechci být.

V této části se skrývají ty nejkrutější a nejhorší myšlenky. Tyto myšlenky mohu přirovnat pouze ke kruté a nemilosrdné polární krajině. Některými myšlenkami si ani nejsem jistá, že dávají smysl, nebo jestli jsou opravdu z mé hlavy. Cítím se, jako bych stála na ledu, který každou špatnou myšlenkou praská. Stojím zde na ledu, který má uprostřed trhlinu stejnou, která se tvoří v mém srdci. Okolní lesy a skály se na mě dívají ledovým pohledem, jako kdyby mě soudily. Jejich ledové a soudivé oči mě probodávají skrz naskrz. Dívám se do hlubiny propasti a přemýšlím. Do hlavy mi vcházejí stále horší myšlenky. Kusy ledu, které plavou v hlubinách vody, mi připomínají mou duši, která se třští na milion kusů. A pak ta nejhorší myšlenka nebo spíše otázka. Nebylo by lepší, kdyby se pode mnou ten led prolomil?

Neznám odpověď, ale tato otázka mě trápí stále víc a víc. Zavírám oči a doufám, že mé hrozné myšlenky někdy zmizí.

„Člověk, který nikdy nedělá chyby, je člověk, který nikdy nic nedělá.“ - Eduard Avgustini, 9.A

Člověk, který nikdy nedělá chyby, je člověk, který nikdy nic nedělá,“ pravil moudrý muž. A věděl proč. Myslím si, že dneska každý dělá chyby. Chyby nás provází celým životem a bez chyb se člověk nic nenaučí.

Někteří lidé nedělají chyby, protože se vůbec nepokusili udělat něco, co stojí za to. Chybovat je dobré - udělat v životě chybu, protože se z ní něco naučíme a neuděláme ji zase. Chyby jsou součástí našeho života. Je to koření, bez kterého by polévka chutnala jako voda. V

životě jsem udělal spoustu chyb, ale naučil jsem se z nich něco. Někdy se ptám, jestli lze bez chyb být člověkem? Podle mého názoru ne, každý člověk musel udělat aspoň jednu chybu v životě a je to lidské a normální.

Všichni se však na to nedívají stejně jako já. Můžeme se setkat i s názory, podle kterých je chybování špatné a dá se je také nedělat, ale podle mě je to prostě normální, chybovat v životě je lidské někdy i dobré.

Lesní vodopád – Tereza Lesní

Lesní vodopád - Halamková, 9.A

Nacházím se na hezkém čistém místě, obklopená vodou, mechem a kamením.

Vlevo se nacházejí kuličky, z nichž teče voda, nějaké kamení a vlevo nahoře leží mechy, které jsou i vpravo. Připadají mi ty kuličky jako ze slizu, které, když si vezmu do ruky, dělají ten klepavý pohyb. Uprostřed je nádherný vodopád, který se žene. Slyším ji... tu vodu, jak hlasitě naříká, že nastane zima a z ní bude led, když nepřijde sluníčko a teplo ji nebude hřát. Škoda, nemohu jí pomoci. Voda mne chladí, jako když bych si vlezla do studené vany plné ledu. Vedle toho to vypadá, že tam stojí rampouchy, které také z nich teče voda do vodopádu. Myslím si, že je konec podzimu nebo začátek zimy, protože mi to tak připadá. Cítím trochu chladno, i když to tak nevypadá. Spadly listy, poslouchám je, jak naříkají, že achjo, už bude opět chladno.

Obrázek je pěkný, i přesto, že na mne působí chladně. Klidně bych do toho obrázku vešla.

Chybovat je lidské – Petr David, 9.A

„Člověk, který nikdy nedělá chyby, je člověk, který nic nedělá.“ Tento citát poprvé vyslovil bývalý prezident USA Theodore Roosevelt.

S tímto citátem souhlasím i nesouhlasím. Také se říká, ten, kdo mi nic neumí, ten nic nezkazí. Kdybych já byl „levý jako šavle“ a neuměl bych ani zatlouct hřebík, tak bych radši nic nedělal, protože bych to ještě zkazil. S tímto souhlasím a také souhlasím s tím, že se člověk chybami učí. I když to vezmu z mé strany, když udělám při hokeji na ledě chybu (nahraji soupeři a ten dá gól), tak se poučím, že nemám nahrávat před brankou. Člověk se nesmí bát udělat chybu, a když ji udělá, tak se přece svět kvůli tomu nezboří. S autorem tohoto citátu souhlasím a žádné proti nemám.

Když to všechno shrnu, tak můj názor na tento citát je kladný. S autorem souhlasím a myslím si, že se mu tento citát povedl.

Pod hladinou – Lukáš Krbec, 9.A

Cítil jsem se se, jako bych byl ryba plovoucí tímto fascinujícím oceánem. Byl jsem přesvědčen, že mohu proplavat skrz korálový útes. Voda se třpytila a bublala bublinami vzduchu. Věřil jsem, že jsem volný a nemám žádné starosti.

Z téhož snu mne probíral pronikavý zvuk oceánu. Ten zvuk jsem už odněkud znal. Po chvíli přemýšlení jsem si vzpomněl, že to je hudba tajemného oceánu. Pode mnou se prohýbaly barevné korály. Do modrého nekonečna sahaly sluneční paprsky. Voda pouštějící paprsky do vody vytvářela mořskou oblohu. Z mořské oblohy začaly padat malé, ale zářivé

jiskry, které se chystaly zakrýt celý podmořský svět, Naposledy jsem se podíval do modrého nekonečna zářícími jiskrami.

Nikdy nezapomenu na tak nádherný pohled.

Kouzla vody – Šimon Pastierik, 9.A

Vylíčím Vám zamlžené jezíčko s vodopády v deštném pralese.

Stojím tu a vnímám tu krásu. Vlasy zpěněné vody se něžně kladou jedna k druhé a vytváří hustý vodopád bělostných kadeří. Ty vlnky a vlny mají plno různých tónů. Cítím, jak dohromady krásně souzní. Kolem vodopádů jsou rozprostřeny tyčící se kameny s mechem. Mechové kameny mi připomínají skákající žabky. Pára, která se line od vodopádů, na mne působí velmi klidně. Když si domyslím okolní lesík a uprostřed něho tiché vodopády a jezíčko, připadám si jako v pohádce.

Pod hladinou jezírka si představuji plovoucí rybky, které si užívají zdejší nedotčené přírody. Vůně tropických dřevin mi dodává energii. Tropické ovoce rostoucí v korunách stromů je šťavnaté a pestrobarevné jako duha. Připadám si jako v úžasné dimenzi.

Je velká škoda, že takové přírodní divy se v našem světě pomalu ztrácejí. Byl to úžasný pocit.

V zimní pohádce – Dan Singer, 9.A

Cítil jsem se jako v pohádce. Všude kolem mě byly ledové útvary a skvělá nálada. Říkal jsem si, že bych něco takového moc chtěl mít doma. Chtěl bych to cítit stále stejně.

Po mém příchodu na toto kouzelné místo se mi už nechtělo zpět. Zasněženou krajinou se táhnul jemný větřík, který probouzel okolí. Překrásné to místo. Při pohledu na oblohu se cítím jako ve snu, který je plný růžových mráček. Ale další, co vás hned bouchne přes nos, jsou svítící ledy, které vypadají jako podsvícené kameny křišťálu. Ty zde dělají největší parádu, jako když si na sebe vezmete drahé šperky. Pod kouzelnými mraky se skrývají zasněžené hory, na které lze těžko dohlédnout. Mezi sněhovými vrstvami se ukrývají malé rostliny, které lze lehko spatřit v této pohádkové krajině. Před vrstvami sněhových kopečků je krásné zamrzlé jezero, na kterém bych si moc chtěl zabruslit.

Najednou jsem se probudil a hledal jsem to místo. Časem jsem si uvědomil, že to byl jen sen. Teď už můžu jen doufat, že se do toho místa ještě někdy zasním.

Procházka se psem – Dominik Spilka, 9.A

Byl jsem v mnou známém lese, jako každý jiný obyčejný den, v němž jsem zvyklý venčit psa. Zatoulal se a já se ho vydal hledat. Došel jsem k nádhernému vodopádu, který mě myšlenkově pohltit.

Melodie vln narážející o sebe a kameny ve mně vyvolává pocit klidu a harmonie. Konfrontace s tímto doposud neznámým místem ve mně vyvolala změnu přístupu k životu, prozřel jsem. Listy padající do proudu řeky mě dostaly, jako bych na psa zapomněl. V tento moment, co mi tato věta projela hlavou, jsem slyšel štěkot a můj pes přibíhající za mnou vidí tu nádheru. V poklidu sedíme a sledujeme vodopád, je čistý, nedotčený. Pohled je tak krásný, že bych až nevěřil, že nebyl utvořen uměle. Avšak pocity vyzařující z myšlenkové euforie jsou natolik silné, že mě nutí si život skládat.

Když jsem mířil se psem domů, nemohl jsem uvěřit, k čemu dnes došlo. Tolik pocitů, myšlenek, harmonie, krásy, zkrátka toto na mě pro dnešek bylo dost, tak zas zítra...

„Správně vidíme jen srdcem. Co je důležité, je očím neviditelné.“ - Lenka Tran, 9.A

Autor tohoto citátu, Antoine de Saint-Exupéry, byl francouzský letec a spisovatel, který žil roku 1888-1957.

V našem světě, plném zlosti a nenávisti, se vyskytují malí človíčky, nemají žádnou zkušenost a jsou naivní. Říkají se jim děti. Některé jsou hodné, některé zlé a některé jsou mezi. Na jedné věci si ale můžeme shodnout, jejich slova jsou upřímná. Jelikož dětem chybí zkušenost a znalost, vidí svět srdcem. V moderní době si lidé lichotí bez toho, aby to upřímně mysleli, naopak děti vám hned řeknou do obličeje, jak na tom povahově či vzhledově jste, buď oškliví, krásní, nebo mezi. Dalším příkladem tohoto citátu jsou třeba i zvířata. Zvířata ale nevidí, jestli jste vzhledově zaostalí, nebo fantastičtí, vidí jenom vaši povahu.

Věřím, že děti by dokázaly vidět to nejhezčí srdce v tom nejošklivějším člověku na světě a to nejzručnější srdce v tom nejhezčím člověku na celé naší planetě.

Brána přírody – Michaela Vimmerová, 9.A

Připadám si jako v ráji. Jsem odpojena od lidské civilizace. Místo aut, hluku lidí slyším šumění lesů a tekoucí vodopád, který nikam nespěchá. Cítím se, jako kdyby příroda se mnou těmito zvuky mluvila.

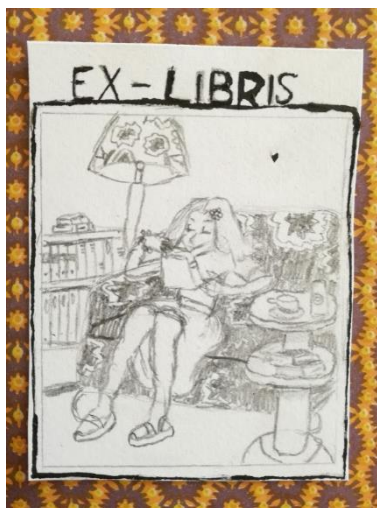
Podzimní listy odpočívají na hladině tůňky. Voda je krásně čirá, jakoby se svět vytvořil před minutou. Hlas vodopádu mi promlouvá do duše, ale přitom mi něco tají. Šumění lesů mi šeptá do ucha. Kameny v tůňce spokojeně sedí s kolem plovoucími listy, které si spolu povídají. Na tůňku dohlížejí velikánské skalní kameny, které chrání nádherný mech plný tajemství. Krásné stromy kolem mi napovídají, ať jdu blíž. I nádherní motýli, co se usadili nedaleko tůňky, se kochají krásou přírody. Srnky se svými mláďaty chodí i tůňce pít, aby do sebe dostaly plno přírodní energie.

Je jen škoda, že to je jenom v mé mysli.

„Nad mraky je vždycky krásně, ale já nejsem letadlo.“ - Dominik Vondráček, 9.A

Myslím si, že nad mraky je vždycky krásně, ale já nejsem letadlo. Autorem tohoto citátu je Pan Radek.

Lidem se líbí, když letí letadlo nad mraky, jen málokdo to nemá rád kvůli fobii z létání. Většina ten to zážitek popisuje, že se cítí jako doma. Dvanáct kilometrů nad zemí a máte výhled na mohutný kousek světa s bílými pestrými mraky. Nahoře si uvědomíme, jak je ten svět obrovský. Osobně si tam připadám jako doma, zvuk leteckých motorů, ať už turboprotulových nebo dvouprotulových, si vždycky užiji. Nejhezčí na tom je, když vzlétáte a snažíte se dostoupat do letové hladiny, kde vás uvítá „brána do nebe“, první mrak, kterým proletíte.

Tento citát je mému srdci velmi blízký, je to jeden z tisíce důvodů, proč miluji civilní letectví. Škoda je, že neumíme létat, pouze letadlo nás do nebe může na nějakou dobu dopravit. Proto musíme být vděční lidem, kteří tento stroj objevili.

Rajský ostrov – František Korbel, 9.A

Přál bych si, abych byl na tomto souostroví a ne v téhle třídě.

Rád bych cítil ten deštivý opar, který dobře znám. Rackové, kteří létají a čekají na hejno ryb, by na mě zírali. Světlo, které mě oslňuje, ptáci, kteří létají a zpívají, vlny, co narážejí na písčité břehy. Jsem velmi zvědavý, jak by se žilo bez lidstva, bez okolního světa. Pohodový život na opuštěném ostrově obklopeném mořem. Cítím, jak je krásně rozehřátý písek, vidím silné žulovité skály a pěkné husté lesy, které jsou všude. Exotické ryby, co tu jsou, se mi velmi zalíbily.

Škoda, že tento svět ani nemůžu spatřit, nejraději bych se vykoupal v tom krásném moři.

Dobrý voják Šejk – Petr Kosík, 8.B

Poslušně hlásím, že dnes jsem si na charakteristiku vybral vojáka Josefa Švejka ze světové války od Jaroslava Haška. Proč jsem si ho vybral? Protože mi přišel velmi klidný, vtipný a zajímavý.

Švejk má třpytivé modré oči, krátké vlasy a načervenalý nos. Je menší a zavalitější postavy na rozdíl od jiných vojáků. Trpí revmatem a má vždy bezstarostný a spokojeně tupý výraz, který rozčiluje jeho velitele. Nosívá namodralou rakousko-uherskou uniformu s čepicí. A má nejčastěji v ruce dýmku.

Má rád tabák a pivo (alkohol). Též má rád psy, které prodává a vyrábí k nim falešné rodokmeny. Byl i dokonce zatčen za to, že tvrdil, že bude 1. sv. válka, protože byl v Sarajevu zabít František Ferdinand D'Este. Což měl pravdu. Švejk je rozporuplná postava. Nikdo neví, jestli je tak hloupý, nebo to předstírá. Jedni ho označují za slabomyslného a tupého, ale jiní si myslí, že je velice chytrý, nebo dokonce sabotér. Protože i když své vojenské povinnosti svědomitě plní, vždy způsobí zmatek v rakousko-uherské armádě. Proto se vždy zaplete do problémů. Švejk se také vyznačuje tím, že ke každé události či člověku vykládá historku.

Podle mě je Švejk dobrý a vtipný člověk. Podle mého názoru je Švejk velmi chytrý.

Hermiona – Julie Hnátíková, 8.B

Postavu, u které budu sestavovat charakteristiku, se jmenuje Hermiona Grangerová. Postava je z Harryho Pottera, je jedna z mých oblíbených. Postavu představuje herečka Emma Watson a knížky napsala J.K.Rowlingová.

Je to dívka s hnědozrzavými vlasy v červeno-černém hábitu koleje Nebelvír na škole čar a kouzel v Bradavicích. Charakterizovala bych ji hromádkou knížek. Hermiona je velmi inteligentní, chytrá, milá, kamarádká a milovnice knih. Studuje na škole čar a kouzel se svými nejlepšími kamarády – klukem s černými vlasy, brýlemi, jizvou na čele jménem Harry Potter a zrzavým, vtipným klukem jménem Ron Weasley. Hermiona se narodila v mudlovské rodině, což znamená, že její rodiče nejsou kouzelníci. I přes to je Hermiona obdařena výjimečnou chytrostí a schopností kouzlit více než kdokoliv jiný. Většinu svého volného času tráví v knihovně nebo na chodbách hradu či před ním se svými kamarády. Ve třídě je vždy první, kdo zná odpověď, a to je důvod, proč ji někteří nemají rádi, například lidé z koleje Zmijozel. Je odvážná a umí se v daných situacích zachovat správně. Se svými kamarády se vždy ocitne ve špatnou chvíli na špatném místě, ale i tak vždy ví, jak situaci vyřešit. Je poměrně citlivá, ale obzvlášť její odvaha umí překonat citlivost a vnitřní strach. To je také důvod, který dělá Hermionu Hermionou.

Můj názor na postavu je zcela pozitivní, podle mě je to jedna z nejlepších dívčích postav v knize i filmu. Harry Potter je moje oblíbená série filmů, a proto jsem si vybrala Hermionu. Umí se zastat svých kamarádů, ale zároveň jim umí i vynadat. To se mi na ní líbí. Určitě doporučuji se podívat na film nebo si přečíst knížku, ale upřímně... kdo v dnešní době neviděl Harryho Pottera.

Chtěla bych umět číst myšlenky? - Karolína Kluchová, 8.B

Ano, chtěla bych umět číst myšlenky. Samozřejmě to má své výhody i nevýhody jako vše. Myslím si, že je to užitečný talent, ale jen kdyby se dal používat, kdy chcete, a ne pokaždé vědět vše, co si kdo myslí.

Mělo by to své výhody ve škole. Kdybychom psali test, slyšela bych odpovědi kolem mě a měla bych hned jasnou odpověď. A nebo bych věděla, co si o mně lidi myslí a s tím souvisí, že bych poznala, kdy mi kdo lže. Samozřejmě jsou někdy lži lepší než pravda, ale někdy taky ne. A také by s tím souviselo mé přátelství, i když si myslím, že mi moc nikdo nelže, jen třeba neřekne všechno, co si myslí.

Samozřejmě by bylo daleko více příkladů, ale ano, chtěla bych umět číst myšlenky.

Generační rozdíly – Štěpánka Maděrová, 8.B

Tohle téma jsem si vybrala, protože do něho patřím a mám s ním zkušeností. Mám zkušenosti spíše s rodiči než prarodiči. Mamka mi často říká, jak se mám dobře, že mám být šťastná za to, co mám, a co měla ona v mém věku.

Myslím, že nejsem jediná, kdo to takhle má. Celkově dnešní děti mají spory s rodiči o tom, co měli oni v jejich věku a jaká byla pravidla.

Hlavně velký boom internetu...Starší lidé už to nechápou, protože to nezažili jako třeba já. Myslím, že někteří se s tím ani neumí vyrovnat, protože se podle toho chovají. Zažili války a komunisty a tak dále. A nejvíc mě štve, když nám mladším říkají, že automaticky ten, kdo má tetování nebo piercing, je feťák nebo nějak špatný člověk. Je to většinou jen styl oblékání. Celkově jejich pohled na dnešní svět je dost povrchní. Ano, jsme často drzí, nevychovaní a závislí na internetu, ale ne všichni.

A myslím, že dokud nás nebudou dospělí taky respektovat a neřešit to, kam děti koukají, jestli do počítače, nebo ven, tak asi špatně pro ně. A začínám taky pociťovat to, že jim taky už moc nerozumím.

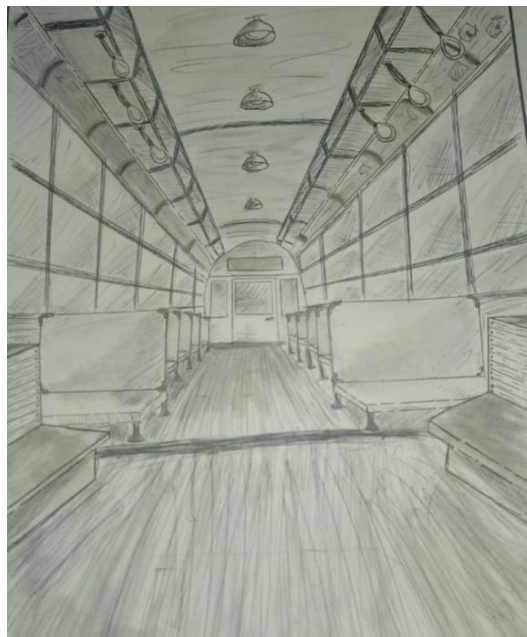

Vidět druhým do hlavy...Karolína Mudrová, 8.B

Téma, jestli bych chtěla číst myšlenky, jsem si vybrala kvůli tomu, že zatímco na ostatní otázky odpověď znám, ta na toto téma ne a doufám, že až tuto úvahu dopíšu, budu už znát odpověď.

Jestli bych chtěla umět číst myšlenky? Je to složitá otázka, nad kterou jsem nejednou přemýšlela. Má to své plusy i mínusy. Myslím si, že čtení myšlenek by mi velmi pomohlo při hledání práce, psaní testů, ale i při hádce s bratrem nebo hledání vhodných dárku pro rodinu a přátele. Na druhou stranu to má své mínusy. Například bych mohla zjistit tajemství ostatních lidí, které ani znát nechci. Nebo bychom mohla zjistit, co si o mně myslí jiní lidé, a třeba by to nebylo nic hezkého. Ale zároveň bych zjistila, kdo lže nebo kdo říká pravdu, a to by se docela hodilo. Ale jak jsem již řekla, odhalila bych i myšlenky, které odhalit nechci.

Na konec, když zvážím plusy a mínusy, tak si myslím, že myšlenky bych umět číst nechtěla. Navíc zastávám názor, že člověk by neměl vědět všechno a že by některá tajemství měla zůstat tajemstvími.

Mr. Bean – Adam Štych, 6.A

Je to osoba s mentalitou dítěte, která si dělá všechno podle sebe a jmenuje se Mr. Bean. Většinou dělá nějaké srandičky, například ukazuje prostředníček nebo si hraje na doktora. Občas je i génius.

Mr. Bean se narodil jako běloch. Má černé vlasy, hnědé sako s bílou košilí a červenou kravatou a ještě má černé kalhoty. Doprovází ho plyšový medvídek Teddy, který Mr. Beanovi radí. Mr. Bean nemá moc přátel, ale má pořád svého medvídka Teddyho.

Vybral jsem si ho, protože mně nikdo jiný nenapadl protože Mr. Bean je jako opravdové dítě.

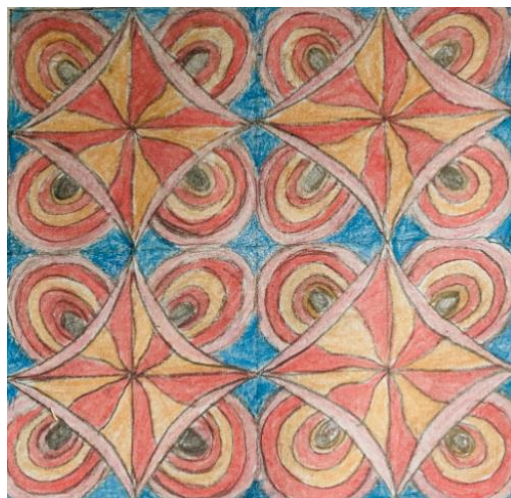
Homer Simpson – Šimon Kordík, 8.B

Pro svoji charakteristiku jsem si vybral Homera Simpsona, postavu z amerického animovaného seriálu Simpsonovi.

Homer je typický Američan. Na jeho hlavě najdete mnoho vlasů, má modré oči, nos jako párek a je

morbidně obézní. Jeho nejdůležitější vlastností je to, že je vtipný, komický a dokáže být i agresivní. Neumí se ovládat a čas od času je schopný škrtit svého syna Bárta Simpsona kvůli nějaké blbosti. Také má velmi kladný vztah k alkoholu. A protože je neustále v hospodě, docela zanedbává péči o svoji rodinu a někdy dokonce chození do práce. Z mnoha scén lze poznat, že Homer je velmi hloupý. V některých scénách je to až komické. Homer má také ale i kladné vlastnosti. Umí být hodný, milý, ale jeho záporné vlastnosti převažují.

Kdybych znal Homera v reálném životě, přišel by mi jako sympatický, vtipný chlapík, který tě nikdy nepřestane udivovat.

Bezzubka - Anna Bartůňková, 6.A

Moje nejoblíbenější fantasy zvíře je Bezzubka, sice to vypadá, že Bezzubka je holka!... Ne, Bezzubka je kluk. Jezdí na něm Škyták a jsou velmi velcí kamarádi.

Barvu šupin má černou a...POČKAT! Zmínla jsem se už, že Bezzubka je drak? No tak teď už to víte..Tak, kde jsme to skončili? „Jo, už vím - a oči mu svítí tmavě zeleně. Z těla mu rostou dvě mohutná a silná křídla. Také nesmíme zapomenout na ocas. Takže ocas vypadá středně

dlouhý a na konci jsou takové, jak bych to... Prostě pomocí těch dvou (jsou to takové dva trojúhelníčky) muže určovat směr, jestli poletí nahoru, dolů, doprava, doleva. Bezzubka je vzácné zvíře, protože se mu říká Noční Běs a Noční Běsové umí vystřelit modrý budto oheň, plamen, paprsek? Asi to je jedno. Jméno Bezzubka - co byste si pod tím představili?! Bezzubka dostal jméno podle zatahovacích a vytahovacích zubů. Jako má kočka zatahovací a vytahovací drápy, tak on má zuby. Taky si vzal Bílou Běsku a s ní má tři malé Noční Běsíky a Bílou Běsku.

I když to je fantasy postavička, pořád věřím, že tu s námi někde je. A nebo žije pořád ve skrytém

Světě draků. Doufám, že jste si mé povídání užili. Já rozhodně jo!

Popis čarodějnice Agáty – Kristýna Jirušková, 6.A

Agáta má malou postavu a dlouhé kostnaté ruce a nohy. Oblíbená barva Agáty je fialová, proto se do této barvy ráda obléká. Hlavu jí zdobí velký špičatý fialový klobouk omotaný oranžovou stuhou. Klobouk jí obvykle pomáhá vykouzlit to, co právě potřebuje. Podél starého vráscitého obličej se jí vlní šedé vlasy dlouhé až do pasu. Oblečená je do dlouhého, fialového pláště s dlouhým rozparkem na konci. Nohy jí obepínají pruhované fialovo-oranžové punčochy, které si sama uháčkovala. Chodidla jí chrání vlastnoručně vyrobené škrpály z kůže netopýra. Agáta má velké kulaté oči posazené blízko u sebe. Na dlouhém křivém nose má velkou červenou bradavici, ze které jí rostou tři černé chlupy. Nejškaredší na Agátě jsou její zuby, kterých už má málo. Z rukou jí trčí dlouhé špinavé nehty s hrbolatým povrchem.

Milošaurus Rex – Vojta Hamouz, 6.A

Milošaurus Rex je dinosauří prezident, proto je to velmi vzácný druh, který žil před 9 000 000 lety.

Milošaurus nosí sako a upnuté kalhoty, často černé. Jeho nejoblíbenější věci jsou popelníčky a prezidentské potřeby. Pro něj je však důležité mít před sebou láhev Becherovky. Milošaurus Rex se živí jinými dinosauřími politiky. Třeba včera byl k obědu Mikrobabišaurus a dnes je ke snídani Primoladon Předsedenský. Také mu vykouzlí úsměv na tváři jeho žlutý člun, na kterém rád relaxuje. Při tom ho ostatní dinosauři uctívají, ale najdou se jedinci, kteří ho nesnáší. Ty potom hází svému Masauovi Punťovi.

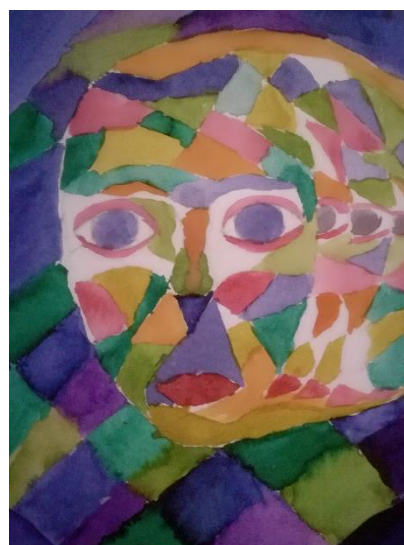
Milošaurus je nebezpečný, jen když nespí. Doporučuju všem koupit si budíka.

Jinýma očima – Julie Hnátíková, 8.B

V koutě stínem pokrytá stála dívka bledá,
z úhlu se na mě smutně dívá,
zeptám se jí, co tu hledá,
ale ona se přede mnou skrývá.

A tak pomyslím si: „Co když je v nebezpečí,
možná jí jde o život,
co když potřebuje pomoc něčí,
a nebo má jiný důvod?“

Možná ráno moudřejší večera,
ulehnu do ustlané postele,
ale dívka náhle zmizela,
ráno požádám pomoc od přítele.
Ráno, slunce svítí do oken,

ptáci se na zpěv soustředí,

a tak možná to byl pouze sen,
kdyby panna neseseděla u dveří.

Měla dlouhé černé vlasy po pas,
špinavá a ubrečená,
možná jí šlo pouze o čas,
byla totiž vyděšená.

A tak šel jsem pro přítele mého,
požádat ho o radu,
on se se mnou vydal do domu našeho,
cítil však velkou zradu.
Dívka podle něho prý byla zlá,

ublížit mi chtěla,
a že neměl jsem ji tam nechat,
zlé úmysly měla.

Okno bylo otevřené,
dívka venku na dvorku,
šaty bahnem promáčené,
běží k nedalekému vrcholku.

A tak dva odlišné pohledy,
ale kdo pravdu měl, nevíme,
a je součástí této záhady,
že jinýma očima se k věci stavíme.

Jinýma očima 2 – Karolína Havlíková, 8.B

Tento příběh je skutečný a vypráví o starší paní, kterou jsem měla moc ráda. Je z mého dětství, z doby, kdy jsem byla malá a spoustu věcí jsem ještě nechápala a neuvědomovala si.

Je to příběh o velice hodné, milé a vzdělané paní, která mluvila několika jazyky a byla německé národnosti. Pravidelně navštěvovala moje prarodiče, u kterých trávím hodně času. Jednoho letního dne nás navštívila a v mých dětských očích se chovala podivněji než kdy jindy. Oslovila mě jiným jménem a já jsem ji opravila, ale znovu to podrážděně zopakovala a já nechápala proč. Chovala se zmateně a stále se ptala babičky na stejné věci. Jako dítě jsem se jí začala bát a vyhýbat se jí.

Postupně se jí začalo vyhýbat i okolí a ona nevěděla proč. Při některých dalších návštěvách se chovala normálně, tak jak jsem ji znala. Většina návštěv byla ale zmatečná. Začala se také divně pohybovat, hledala těžce slova a často se bála okolí. Stávalo se, když odcházela, že nevěděla, kam jít. Několikrát oslovila babičku, aby s ní šla, že se bojí jít domů, protože se jí ztrácejí věci. Z vyprávění vím, že pociťovala, že se k ní sousedé chovají otažitě. I přes to, že měla takové stavy, sama si zařídila

v sousedním městě nový občanský průkaz a babičce říkala, že jí určitě nic není, že nemá žádnou nemoc, jak jí rodina tvrdí, když toto dokázala. Babička ji pochválila a bylo vidět, jak pookřála. Bohužel se jí nedostávalo pochopení a podpory od nejbližších – rodiny. Většina z nich ji utvrzovala v tom, že není normální.

S odstupem času, kdy si mohu najít spoustu informací na internetu, jsem zjistila, že to byla

Koronavirový dopis – Kristýna Jirušková, 6.A

V Karlových Varech dne 10. února 2021

Nepříjemný Koronavire,

ještě nikdy jsem nezačínala svůj dopis s takovým oslovením, ale nemohu jinak, protože už nám všem znepříjemňuješ život moc dlouho. Rozhodla jsem se Ti napsat. Už déle než rok je Tvé jméno nejpoužívanější a nejskloňovanější na Světě. A už déle než rok nám všem znepříjemňuješ život. Už toho máme dost! Kvůli Tobě nemůžeme dělat to, co nás baví, nemůžeme chodit do školy a stýkat se bez omezení s našimi nejbližšími a přáteli. Otočil jsi nám život vzhůru nohama. Jen tak si přijdeš a bereš nám naše jistoty a životy. Co jsme Ti udělali, že nám takto komplikuješ život? Možná jsme si dost nevážili všeho, co jsme měli a tak jsi nám chtěl ukázat, že nic není samozřejmé. Ani se jen tak svobodně projít a dýchat čerstvý vzduch. Už toho nech! Už jsi nám toho hodně vzal a některým to nejcennější. Nechceme Tě tady!!!! Stáhni se a nech nás zase si užívat života. My jsme se už poučili a budeme si všeho více vážit. I toho, že můžeme bez omezení chodit do školy a do práce, že můžeme slavit narozeniny s celou rodinou, sejít se s přáteli a poznávat naší krásnou zemi a celý svět. Do dějin jsi se už nesmazatelně zapsal, tak už můžeš zmizet. Buď v klidu, určitě nikomu chybět nebudeš.

Nikdy na Tebe nezapomeneme. Bohužel.

Za všechny živé bytosti na naší planetě

Kristýna Jirušková

Dopis panu Koronavirovi – Ella Nádeníčková, 6.A

15.2.2021 v Karlových Varech

Koronavire, zákeřný zabijáku,

píši Ti z mého pokoje, kde trávím v poslední době většinu času.

Dopoledne online učením a odpoledne úkoly.

Chci Ti napsat, co všechno jsi způsobil a možná ani o tom nevíš.

Zavřel si nás doma, máme pořád strach, nemůžeme vidět prarodiče jak chceme, nesmíme se ve skupině scházet, sportovat, chodit do kina a nevíme co nás dál čeká. Jestli bylo Tvým úmyslem všechny vyděsit a hodně lidí zabít, tak se Ti to podařilo. Už rok nás ničíš, teď jsi vyslal ještě Tvé příbuzné z Afriky a Anglie. Myslím, že už toho bylo dost! Měl bys už zmizet a nechat nás žít jako dříve. Měl bys vědět, že už vakcíny fungují a my se Tě stejně zbavíme. Odejdi.

Ella

Doba koronavirová – Karolína Mudrová, 8.B

Koukám kolem sebe a nestačím se divit.

Očkování v nedohlednu.

Radost z toho nikdo nemá.

Očekávám, kdy se vše v dobré obrátí?

Nikdo mi nedokáže odpovědět.

Ajaj, co si počneme?

Vir se šíří rychleji a rychleji.

I ten „PES“ už neví kudy kam.

Raději by zhasl sám.

Už jen doufám v lepší časy.

S jarem věřím, že se stará doba vrátí.

Hádanka Adélky Kerekaničové, 6.A

Pořád se mnou někdo bouchá nebo mě zavírá.. ale koberec, který je hnědo-šedivý, mi to ulehčuje. Předě mnou stojí velká modrá skříň, ve které je pořád nepořádek. Naproti skříní stojí dva stoly, které nejsou nikdy uklizené. Za stoly se nachází dvě okna, ze kterých je výhled maximálně na sousedův dům. Vedle stolu je postel, ve které spí dívka. Vedle této postele je velká černá krabice, které se říká televize. Vedle této televize se nachází druhá postel, ve které spí kluk. Nad oběma postelemi visí poličky. Pokoj je modré a bílé barvy s dřevěným nábytkem...i já jsem dřevěný.

Hádanka Andrejky Götzové, 6.A

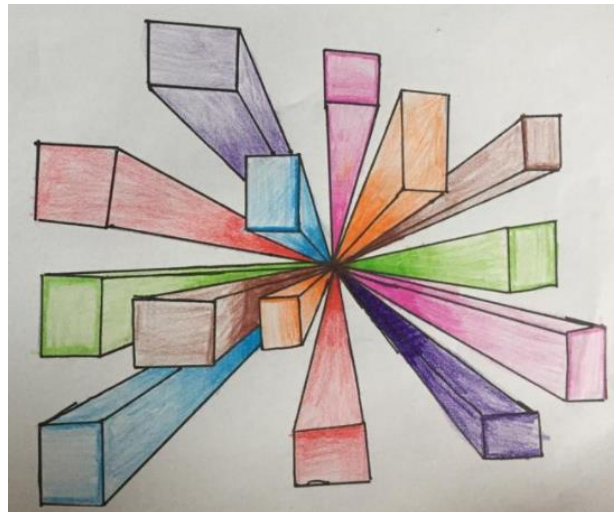
Když se tak porozhlédnu vedle sebe, vidím divnou svítící bednu, v které jsou pořád jiné obrázky. Ležím na nějaké dřevěné věci. Před sebou mám židli, na které furt sedí podivný živočich, který na mě zmáčkne tlačítko a já zářím jako sluníčko. Je tu hodně desek s papíry. Leží tu spoustu neumytých hrnků, od hnědého nápoje, který ten živočich pořád pije. Po nějaké době odejde a já si odpočinu a další den se znovu vrátí.

Hádanka Adélky Truong, 6.A

Na všechno se dívám dost z výšky. Když jsem vzhůru, pod sebou mohu vidět domy, ve kterých žijí lidé. Vedle sebe vidím nebe a ptáci. Večer když se stmívá tak se schovávám za mraky. Ráno se vzbudím a probudím ptáčky. Až se probudí tak začnou zpívat ptačí zpěv aby se lidé také probudily. Každý den jen stojím u jednoho místa a podvečer se říká, že je západ slunce. To znamená, že podvečer schovám za mrakem a další den se to opakuje...

Kouzelná píšťalka – Marie Zedníková, 6.A

Dnes budeme vyprávět pohádku o tom, jak chudý Honza přemohl zlého čaroděje. Honza se vydal do světa. Šel, až došel do hlubokého lesa, kde potkal babičku, která se ztratila. Honza ji pomohl a ona mu na oplátku dala kouzelnou píšťalku. Honza dál pokračoval v cestě, až došel ke království, kde zlý čaroděj věznil princeznu Haničku, kterou unesl. Její otec král vypsál velkou odměnu pro toho, kdo přivede princeznu zpět. Honza šel za králem, že princeznu přivede. Došel až ke strašidelnému zámku. Šel dlouhou chodbou a vstoupil do komnaty, kde stála překrásná princezna. Najednou do komnaty vstoupil zlý čaroděj, ptal se, co tady pohledává a že ho rozmáčkne jako malinu. Najednou spolu začali bojovat a čaroděj začal používat triky. Honza to nezvládal a tak zapískal na kouzelnou píšťalku, která mu dodala velkou sílu na tolik, že jedním prstem odhodil čaroděje. Princezna s Honzou dorazili do království. Honza za odměnu dostal půl království a princeznu za ženu.

Poděkování

Poslední školní rok dal opravdu zabrat učitelům, žákům i rodičům...pokud jste se ale dočetli sborníkem žakovských prací až na toto místo, budete jistě souhlasit, že mnohé poznamenal i v dobrém slova smyslu – kus práce, který po našich žácích zůstal, jistě potěší oko i duši. Snad zůstane i milá vzpomínka na momenty, které se povedly a které jsme mohli spolu sdílet.

Výtvarné práce byly vyhotoveny žáky 8.A a 8.B v rámci prezenční i distanční výuky. Slohové a literární práce žáků vznikaly zejména ve školních hodinách a při přepisu byly jen minimálně pozměněny oproti jejich původnímu znění. Za přepis slohových prací děkuji žákům 9.A a 8.B, za pomoc se sestavením a úpravou almanachu Nikole Procházkové a Tereze Halamkové z 9.A.

Za poctivou práci, snahu i tvůrčí nadšení děkuji nejenom autorům obrázků i textů v tomto almanachu, ale také ostatním žákům, jejichž práce se v našem výběru letos neobjevily. Přeji všem zasloužený odpočinek a příjemně strávené léto!

Mgr. J. Táborková